

LBBIS

We know

TITLURILE AUTORULUI APĂRUTE LA EDITURA RAO

THRILLER JURIDIC

...Și vreme e ca să ucizi

Firma

Cazul Pelican

Clientul

Camera morții

Omul care aduce ploaia

Juriul

Partenerul

Avocatul străzii

Testamentul

Frăția

Moștenitorii

Maestrul

Ultimul jurat

Mediatorul

Apelul

Asociatul

Mărturisirea

Litigiul

Șantajul

Șirul de platani

Muntele familiei Gray

Avocatul rebel

Informatorul

Negustorul de manuscrise

Barul Rooster

Ziua răzbunării

Îngerii dreptății

Uragan pe insula Camino

SPORT

Campionul din Arkansas

Calico Joe

UMOR

Un altfel de Crăciun

Fotbal și pizza

POVESTIRI

Ford County

NONFICTIUNE

Nevinovatul

TINERI

Theodore Boone: Puștiul avocat

Theodore Boone: Răpirea

Theodore Boone: Acuzatul

Theodore Boone: Amenințarea

JOHN GRISHAM

BARUL ROOSTER

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GRISHAM, JOHN
Barul Rooster / John Grisham ; trad. din lb. engleză: Gabriel Stoian. -
București : RAO Distribuție, 2021
ISBN 978-606-006-552-4

I. Stoian, Gabriel (trad.)

821.111

RAO Distribuție
Str. Bărgăului nr. 9-11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN GRISHAM
The Rooster Bar
Copyright © 2017 by Belfry Holdings, Inc.
Toate drepturile rezervate

Barul Rooster
© RAO Distribuție, 2019
pentru versiunea în limba română

2021

ISBN 978-606-006-552-4

1

Sfârșitul anului a adus cu sine obișnuitele festivități de sărbători, dar în casa familiei Frazier erau puține lucruri de celebrat. Doamna Frazier și-a îndeplinit obligația de a decora un brad scund, punând sub el câteva cadouri ieftine și pregătind prăjiturele pe care nu le dorea nimeni, și, ca întotdeauna, a pus la pick-upul stereo discul cu *Spărgătorul de nuci* care s-a rotit fără încetare în timp ce ea, cu vitejie, fredona în bucătărie ca și cum anotimpul *era* într-adevăr unul care aducea fericire.

Lucrurile nu stăteau nicidecum așa. Domnul Frazier o părăsise în urmă cu trei ani, iar lipsa i se simțea în măsura în care era disprețuit. Se mutase peste noapte împreună cu secretara lui, care, după cum decurseseră lucrurile, părea să fie deja însărcinată. Doamna Frazier, înșelată, umilită, săracă și deprimată, a continuat să se zbată pentru a trăi.

Louie, fiul ei cel mic, era arestat la domiciliu, ceea ce, într-un fel, echivala cu o eliberare pe cauțiune, și avea în față un an greu din cauza acuzației de trafic și consum de droguri. El nu făcuse niciun efort să-i cumpere mamei lui ceva care să semene a cadou. Scuză lui era că nu putea părăsi casa din cauza monitorului pe care tribunalul ordonase să îl poarte prins la o gleznă. Însă, chiar și fără el, nimeni nu se aștepta ca Louie să se străduiască

să cumpere cadouri. În anul dinainte și în urmă cu doi ani, nu avusese monitor la gleză și tot nu catadicsise să iasă la cumpărături.

Mark, fiul cel mare, sosise acasă după ororile îndurate la facultatea de drept și, cu toate că era mai sărac decât fratele lui, reușise să îi cumpere mamei o sticlură cu parfum. Urma să absolve în luna mai și să dea examenul pentru admiterea în barou în septembrie, ceea ce, din întâmplare, era luna în care fusese programat procesul lui Louie. Însă cazul lui nu avea să se judece din două motive întemeiate. În primul rând, băieții sub acoperire îl prinseseră în timp ce încerca să vândă zece pliculețe de cocaină – exista chiar și o înregistrare video – și, în al doilea rând, nici Louie și nici mama lui nu își puteau permite să angajeze un avocat bun ca să îl scoată din belea. În timpul zilelor de sărbătoare, atât Louie, cât și doamna Frazier au făcut nenumărate aluzii pentru ca Mark să se ofere ca apărător al fratelui său. Nu ar fi fost mai simplu să târăgâneze lucrurile până mai târziu în cursul anului, când Mark avea să fie înscris cum se cuvenea în barou – pentru că, oricum, era aproape de asta –, urmând ca, după ce își lua licența, să descopere una dintre chichițele despre care citiseră pentru a respinge acuzațiile?

Această mică fantezie a lor avea lacune destul de serioase, dar Mark a refuzat să aducă vorba despre asta. Când a devenit evident că Louie plănuia să ia în stăpânire canapeaua pentru cel puțin zece ore în ajunul Anului Nou, ca să urmărească zece partide de popice, Mark s-a strecurat discret afară din casă și s-a dus la un prieten. Revenind acasă în noaptea aceea, după ce condusese deși consumase alcool, a luat hotărârea de a pleca. Avea să se întoarcă la Washington D.C. și să petreacă ceva

timp la firma de avocatură la care avea să fie angajat curând. Cursurile începeau abia peste două săptămâni, însă, după ce îl ascultase pe Louie vreme de zece zile blestemând și tânguindu-se în legătură cu problemele lui, fără a mai aminti de muzica din *Spărgătorul de nuci*, Mark se săturase și aștepta cu nerăbdare ultimul semestru de facultate.

Așadar, a pus ceasul să sune la ora opt dimineața și, la cafea, i-a explicat mamei sale că trebuia să ajungă în D.C. Îi părea rău că pleca mai devreme decât se așteptase și că o lăsa singură cu băiatul cel rău, dar trebuia să o facă. „Nu eu trebuie să-l cresc. Am și eu probleme.“

Prima problemă era mașina lui, un Ford Bronco, pe care o conducea încă de pe vremea liceului. Contorul de kilometraj înșepenise la 300 000 de kilometri, iar asta se întâmplase când era în al doilea an de colegiu. Avea nevoie disperată de o nouă pompă de benzină, una dintre numeroasele piese ce se aflau pe lista sa de urgențe. Folosind bandă adezivă și câteva cleme, Mark reușise să păcălească motorul, transmisia și frânele în ultimii doi ani, dar nu avusese același noroc și cu pompa de benzină. Aceasta funcționa la o capacitate mult mai mică decât era normal, astfel că viteza maximă pe care o prindea mașina, pe teren neted, era de cel mult optzeci de kilometri pe oră. De aceea, ca să nu fie presat de autocamioanele cu 18 roți de pe autostrada expres, Mark a ales doar drumuri lăturalnice din Delaware și Coasta de Est. Călătoria de două ore de la Dover până în centrul D.C. a durat de două ori mai mult.

Asta i-a oferit suficient timp ca să analizeze celelalte probleme pe care le avea. A doua urgență era sufocanta datorie pe care o avea ca student. Încheiase colegiul cu împrumuturi de 60 000 de dolari și nu avea nicio slujbă.

Tatăl lui, care părea fericit în noua sa căsnicie, dar care era la rândul său îndatorat, îl avertizase și îl sfătuisese să nu își continue studiile: „La naiba, băiete, după patru ani de educație, ai o gaură în buget de șaizeci de miare. Lasă-te înainte ca lucrurile să se înrăutățească“. Însă Mark socotise că ar fi fost o prostie să accepte sfaturi de la tatăl său, așa că lucrase ici și colo vreme de doi ani, făcând pe barmanul și livrând pizza la domiciliu, timp în care se târguise cu creditorii. Acum, privind retrospectiv, nu mai era sigur de unde apăruse ideea de a urma facultatea de drept, dar și-a amintit apoi că auzise din întâmplare o discuție între doi confrăți de facultate, care analizau chestiuni serioase, deși obișnuiau să bea în exces. Mark era barman pe-atunci, iar salonul nu era aglomerat, așa că, după cel de-al patrulea și de pahare de votcă și suc de merișoare, cei doi vorbiseră îndeajuns de tare ca să îi audă toată lumea. Dintre numeroasele lucruri interesante pe care le spusese, Mark reținuse în principal două: „Marile firme din D.C. angajează o mulțime de oameni“. Și: „Salariile începătorilor pornesc de la o sută cincizeci de miare pe an“.

La scurtă vreme după aceea, se întâlnise întâmplător cu un coleg de colegiu, care era student la Facultatea de Drept Foggy Bottom din D.C., iar individul se lăudase cu planurile lui de a-și termina studiile într-un timp-record, adică în doi ani și jumătate, urmând ca apoi să încheie un contract cu o mare firmă pe un salariu impresionant. Guvernul federal le oferea împrumuturi studenților și oricine era eligibil, iar el, bineînțeles, avea să absolve facultatea având în spinare un munte de datorii, dar acestea puteau fi achitate în cinci ani. Pentru amicului lui, era perfect normal să „investească în el însuși“

îndatorându-se astfel, căci asta avea să îi garanteze viitoarea putere de câștig.

Mark a înghițit momeala și s-a apucat să studieze pentru examenul de admitere la facultatea de drept. Punctajul obținut, 146 de puncte, nu a fost impresionant, dar asta nu i-a deranjat pe examinatorii de la Foggy Bottom Law School (FBLs). După cum nici rezultatele din liceu, cu un punctaj anemic de 2,8, nu i-au deranjat. FBLs l-a acceptat cu brațele deschise, iar cererile lui de împrumut au fost aprobate imediat. Departamentul Educației transfera în fiecare an 65 000 de dolari către Foggy Bottom. Iar acum, când mai avea de îndurat doar un semestru, Mark vedea îndurerat cruda realitate: absolvea facultatea cu o datorie – sumă de bază plus dobânzi – de 266 000 de dolari.

Obținerea unei slujbe era o altă problemă. După cum stăteau lucrurile, piața nu era chiar atât de puternică pe cât se zvonea. Și nici atât de vioaie pe cât o lăudaseră broșurile pe hârtie lucioasă și website-ul aproape fraudulos al facultății. Absolvenții din primul eșalon al facultăților de drept încă își găseau slujbe cu salarii de invidiat. Însă FBLs nu se afla în acel eșalon. Mark reușise cu greu să își găsească un locșor la o firmă de avocatură de nivel mediu, care se specializase în „relații guvernamentale“, ceea ce nu însemna decât că făcea lobby. Salariul lui de debutant nu fusese stabilit, deoarece comitetul de conducere al firmei avea să se întrunească abia la începutul lunii ianuarie pentru a evalua profiturile din anul precedent și, probabil, avea să modifice grila de salarizare. Peste câteva luni, Mark urma să aibă o discuție importantă cu un „consilier în probleme de împrumuturi“ despre restructurarea datoriilor acumulate în timpul studenției și despre modul de achitare a

acestora, ceea ce presupunea un adevărat coșmar. Acel consilier își exprimase deja îngrijorarea cum că Mark nu știa cât de mult avea să câștige. Asta îl preocupa și pe Mark, mai ales că se adăuga la faptul că nu avea încredere în nicio persoană pe care o cunoscuse la firma de avocatură. Indiferent cât de mult încerca să se amăgească, simțea în străfundul ființei lui că situația nu era defel sigură.

O altă problemă era examenul de barou. Din cauza cererii mari, versiunea din D.C. a testului era una dintre cele mai dificile din țară, iar absolvenții de la FBLS îl picaseră într-o proporție alarmantă. Pe de altă parte, cei care absolveau facultățile de vârf din oraș obțineau rezultate bune. În anul precedent, cei de la Georgetown avuseseră o rată de succes de 91%. Pentru cei de la George Washington, rata era de 89%. Iar pentru absolvenții de la FBLS, rata de trecere era patetică, de doar 56%. Pentru a reuși să ia acel examen, Mark ar fi trebuit să se apuce de învățat încă de pe-acum, de la începutul lunii ianuarie, și să stea cu coatele pe manuale, fără încetare, vreme de șase luni.

Însă, pur și simplu, nu se simțea în stare să facă asta, mai ales în zilele reci, mohorâte și deprimante ale iernii. Câteodată, povara datoriei părea o cărămidă grea din cenușă prinsă de spinare. Până și mersul devenise o corvoadă. Îi era greu și să mai zâmbescă. Trăia în sărăcie, iar viitorul lui, chiar în eventualitatea obținerii unei slujbe, era sumbru. Și se putea socoti unul dintre favoriștii sortii. Cei mai mulți dintre colegii lui aveau și datorii, și nici nu își găsiseră slujbe. Ce-i drept, auzise mormăieli de nemulțumire încă din primul an de facultate și, după fiecare semestru, dispoziția colegilor devenea tot mai sumbră, iar suspiciunile sporeau. Piața

muncii se reducea. Rezultatele examenului de admitere în barou îi umpleau de jenă pe cei de la FBLS. Suma împrumuturilor creștea. Acum, în cel de-al treilea și ultimul semestru de facultate, nu era ceva neobișnuit să îi audă pe studenți luându-se la hartă cu profesorii la cursuri. Decanul nici nu se gândea să iasă din biroul lui. Bloggerii criticau facultatea și puneau întrebări dure: „Asta-i o farsă?” „Am fost păcăliți?” „Unde-au dispărut banii?”

În forme diferite, aproape toți colegii pe care Mark îi cunoștea credeau că (1) FBLS era o facultate sub medie care (2) făcea prea multe promisiuni, (3) avea taxele prea mari și (4) încuraja prea mult îndatorările, în vreme ce (5) primea prea mulți studenți mediocri care, practic, nu aveau ce căuta într-o facultate de drept și care (6) nu erau pregătiți cum se cuvenea pentru examenul de barou sau (7) erau prea proști ca să îl ia.

Circulau zvonuri cum că numărul cererilor de înscriere la FBLS scăzuse cu 50%. Fără să beneficieze de sprijinul statului și neavând o înzestrare adecvată, un asemenea declin avea să ducă la tot soiul de reduceri de costuri dureroase, în timp ce facultatea de drept, fiind slabă, avea să ajungă și mai rău. Asta nu îi deranja pe Mark Frazier și pe prietenii lui. Aveau să mai îndure încă patru luni, apoi, din fericire, aveau să plece de acolo fără a se mai întoarce vreodată.

Mark locuia într-un bloc de apartamente de cinci etaje, vechi de optzeci de ani, care arăta vizibil deteriorat, însă chiria era mică, iar acest lucru îi atrăgea pe studenții de la George Washington și de la FBLS. În vremurile lui de început, blocul fusese cunoscut sub numele de Casa Cooper, însă, după trei decenii de uzură produsă de studenți și de petrecerile lor, își căpătase

porecla de Coop¹. Pentru că lifturile clădirii funcționau rareori, Mark a urcat pe scări până la etajul trei și a intrat în apartamentul lui mobilat modest, având doar 46 de metri pătrați, pentru care plătea 800 de dolari pe lună. Din motive ce nu îi erau prea clare, făcuse curățenie generală după ultimul examen, înainte de sărbători, astfel că, în momentul în care a aprins lumina, a constatat mulțumit că totul arăta bine. Și de ce n-ar fi fost așa? Nemernicul care deținea blocul nu venea niciodată în inspecție. Și-a lăsat apoi pe podea gențile, simțindu-se uluit de liniștea de acolo. În mod obișnuit, fiind locuit de studenți și având pereții subțiri, în bloc era întotdeauna gălăgie. Casetofoane stereo, televizoare, certuri, glume, jocuri de pocher, încăierări, cântece de chitară, ba chiar și câte un sunet de trombon folosit de un nepriceput de la etajul patru, toate puteau face clădirea să zbârnăie. Însă nu și în acea zi. Toți studenții erau acasă, liniștiți, bucurându-se de vacanță, astfel că pe holuri era o tăcere cel puțin bizară.

După o jumătate de oră, Mark s-a simțit plictisit și a părăsit blocul. Mergând pe New Hampshire Avenue, cu vântul trecându-i prin geaca subțire și prin pantalonii kaki, din nu se știe ce motiv, a hotărât să cotească pe Twenty-First Street și să se oprească la facultate, ca să vadă dacă era încă deschisă. Într-un oraș care nu ducea lipsă de clădiri moderne hidoase, cea care găzduia FBLS reușea să iasă în evidență prin urățenie. Era o clădire construită după război, placată cu o cărămidă într-o culoare vag gălbuie, așezată pe opt rânduri, închipuind niște aripi asimetrice, probabil efortul unui arhitect nepriceput care dorise să se afirme. Era de presupus că inițial

¹ Cocioabă (în lb. engleză în original, n.tr.)

fusese o clădire pentru birouri, însă mulți pereți fuseseră desființați pentru a se crea săli de curs mici la primele patru etaje. La etajul cinci se afla biblioteca, un adevărat labirint cu încăperi mari, moderne, doldora de cărți pe care rareori le atingea cineva, și câteva portrete ale unor judecători și specialiști în Drept despre care nu auzise nici-
menii. Facultatea avea birourile la etajele șase și șapte, iar la al optulea, cât mai departe posibil de studenți, se afla administrația, unde decanul stătea bine ascuns într-un birou dintr-un colț, din care rareori risca să iasă.

Ușa de la intrare era descuiată, astfel că Mark a pătruns în holul pustiu. Deși aprecia căldura din interior, cum făcea mereu, zona aceea i se părea cu totul deprimentă. Un avizier uriaș acoperea un întreg perete, afișând tot soiul de anunțuri, bilete și invitații. Existau și câteva postere lucioase care făceau reclamă oportunităților de a studia peste hotare, plus obișnuitele bilețele scrise de mână prin care se ofereau lucruri de vânzare – cărți, biciclete, bilete la spectacole, rezumate de cursuri, preparatori cu ora – și apartamente de închiriat. Perspectiva examenului pentru admiterea în barou plutea ca un nor întunecat peste facultate și existau câteva anunțuri ce preamăreau excelența câtorva cursuri de pregătire. Dacă ar fi căutat mai insistent, probabil că ar fi găsit și câteva oportunități de angajare, însă la FBLS acestea erau tot mai puține an de an. Într-un colț, a remarcat aceleași broșuri vechi, prin care li se ofereau studenților împrumuturi suplimentare. În capătul îndepărtat al holului, se găseau câteva automate cu diverse produse de vânzare, precum și o cafenea mică, dar în cursul vacanței nimic nu funcționa acolo.

Mark s-a lăsat greu pe un fotoliu ponosit și a contemplat atmosfera deprimentă a școlii lui. Chiar era o

facultate adevărată ori doar o fabrică de diplome? Răspunsul devenea tot mai clar. Pentru a mia oară, regreta că pășise dincolo de acele uși. Acum, după aproape trei ani, era împovărat de datorii pe care nu își putea imagina cum avea să le achite. Chiar dacă la capătul tunelului exista o lumină, el nu o putea întrezări.

Și de ce ar fi dat cineva numele de Foggy Bottom¹ unei facultăți de drept? De parcă experiența într-o astfel de facultate nu ar fi fost îndeajuns de tristă, cu aproape douăzeci de ani în urmă, un individ isteț îi dăduse acest nume îndoielnic care sugera chiar și mai multă proastă dispoziție. Individul respectiv, acum mort, vânduse ulterior facultatea unor investitori de pe Wall Street, care dețineau mai multe facultăți de drept și obțineau profituri frumușele, deși talentul avocațesc rămânea mediocru.

Cum cumperi și cum vinzi facultățile de drept? Asta rămânea încă un mister.

Auzind câteva voci, Mark s-a grăbit să iasă din clădire. A luat-o pe New Hampshire și s-a îndreptat către Dupont Circle, apoi a intrat în localul Kramer Books ca să bea o cafea și să se mai dezmoștească. Trebuia să meargă pe jos mai tot timpul. Mașina lui dădea rateuri, iar motorul se oprea prea des în traficul din oraș, așa că o ținea adăpostită pe un teren din spatele facultății, tot timpul cu cheia în contact. Din păcate, nimeni nu fusese tentat să o fure.

După ce s-a încălzit, a mers cale de șase intersecții spre nord, pe Connecticut Avenue. Firma de avocatură Ness Skelton ocupa câteva etaje dintr-o clădire modernă din apropiere de Hinckley Hilton. În vara precedentă, Mark reușise să se insinueze înăuntru și acceptase o

¹ Fund încețoșat (în lb. engleză în original, n.tr.)

funcție de stagiar, plătită cu un salariu mai mic decât salariul minim. La marile firme de avocatură, se apela la programe de vară pentru a-i ademeni pe studenți în lumea elitei. Stagiarii li se încredințau sarcini ridicol de ușoare, la care se adăugau bilete la meciuri și invitații la petreceri elegante în curțile din spate ale partenerilor bogați. Odată seduși, semnau contractul de angajare, iar după absolvire erau azvârliți imediat în mașina de tocat, lucrând câte o sută de ore pe săptămână.

Însă nu așa stăteau lucrurile la Ness Skelton. Având doar cincizeci de avocați, era departe de a intra în topul primelor zece firme de avocatură. Clienții săi erau asociațiile profesionale – Forumul Cultivatorilor de Soia, Sindicatul Pensionarilor Poștali, Consiliul Cărnii de Vită și de Miel, Contractorii Asfaltatori Naționali, Sindicatul Mecanicilor de Locomotivă cu Dizabilități – și câțiva contractori din domeniul apărării, care doreau cu disperare o halcă din contracte. Specializarea firmei, dacă putea fi vorba de așa ceva, era relația cu Congresul. Programul de stagiatură din cursul verii avea mai curând rolul de a exploata munca ieftină decât de a atrage studenți buni. Mark lucrase din greu și îndurase activitatea năucitoare. La sfârșitul verii, când primise o ofertă care semăna într-o câtva cu un post după ce lua examenul de barou, nu-și dăduse seama dacă trebuia să sărbătorească sau să plângă. Cu toate acestea, acceptase bucuros ce i se oferise – alte promisiuni nu avea – și devenise cu mândrie unul dintre puținii studenți de la FBLS care aveau un viitor. În timpul toamnei, îl săcâise delicat pe supervisorul lui în legătură cu angajarea sa în viitor, dar nu ajunsese nicăieri. Putea apărea o fuziune. Putea fi o divizare. Puteau fi o sumedenie de lucruri, dar printre acestea nu se regăsea și un contract de angajare.